

Nr 1091

Av fröken Wetterström och herr Carlshamre, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 38, med förslag till lag om pensionstillskott, m. m.

(Lika lydande med motion nr 950 i Första kammaren)

Stockholm den 9 april 1969

Karin Wetterström (m)

Nils Carlshamre (m)

Nr 1092

Av herr Eriksson i Bäckmora m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 42, angående åtgärder för att främja fritidsfisket, m. m.

Under efterkrigstiden har fisket som fritidssysselsättning redovisat en starkt expanderande utveckling. Enligt vissa beräkningar som utförts av 1962 års fritidsutredning ägnade sig ca 2 milj. personer i åldrarna 18—25 år i början av 1960-talet någon gång under året åt fiske under fritiden. Det finns anledning tro att fritidsfisket i dag har en ännu bredare förankring och dessutom utövas oftare i och med att fritiden ökat. Expansionen påverkas också av den fortgående ekonomiska standardförbättringen i samhället, eftersom sysselsättningen ofta är förenad med icke obetydliga kostnader för transporter till och från fiskeområdena. Det senare gäller bl. a. dem som är bosatta i de stora tätortsområdena.

Det är självklart positivt att så många under fritiden finner rekreation i fisket och därmed i ett rörligt friluftsliv. Fritidsfisket ger dessutom möjlighet till sysselsättning i vitt skilda åldersgrupper. Givetvis har en snabb expansion av fritidsfisket också vissa nackdelar. Yrkes- och deltidsfisket har — utöver andra svårigheter — därigenom fått vidkännas ytterligare avsättningssvårigheter. Riskerna för en alltför hård beskattning av fiskbe-

ståndet i de starkt frekventerade områdena är också ett allvarligt problem. Det är angeläget att varje åtgärd som vidtages för att främja fritidsfisket även beaktar och tar hänsyn till konsekvenserna för yrkesfisket, vilket dessutom direkt bör stödjas i sin besvärliga situation.

Samhället har ett betydande ansvar när det gäller att minska riskerna för utfiskning och på olika sätt stödja en fortsatt positiv utveckling för fisket som fritidssysselsättning. I Kungl. Maj:ts proposition nr 42 föreslås i detta syfte bl. a. förstärkt konsulentorganisation vid lantbruksnämnderna, statliga kreditgarantier för investeringar som främjar fritidsfisket samt ökade statliga bidrag till förrättningskostnader vid bildande av fiskevårdsområden. De nämnda åtgärderna är lämpliga för att stödja fritidsfisket.

Fritidsfiskets snabba utveckling kräver emellertid ytterligare åtgärder och framför allt ökade resurser för att nu, men framför allt i framtiden, kunna motsvara fritidsfiskarnas önskemål om service. Stora krav ställs redan nu på de kommuner som inom sitt område har tillgång till fiskevatten. Av ekonomiska skäl och i konkurrens med andra friluftaktiviteter får fritidsfisket ofta stå tillbaka, trots att möjligheter finns att göra omfattande fiskevatten tillgängliga och mera attraktiva för allmänheten. Det är naturligtvis också önskvärt att områden för fritidsfiske kan marknadsföras till allmänheten på ett helt annat sätt än i dag. Man bör således observera att den hittillsvarande utvecklingen för fritidsfisket skett trots begränsade insatser från samhällets sida för att göra fritidsfisket och befintliga möjligheter kända. Här har i stället de olika fiskefrämjande organisationerna spelat en betydelsefull roll.

För en fortsatt positiv utveckling måste avsevärt ökade resurser tillföras fritidsfisket på det förutsättningsskapande området. Det innebär på sikt att de statliga insatserna måste ytterligare förstärkas samtidigt som kommunerna ges bättre möjligheter att göra befintliga fiskevatten tillgängliga och marknadsföra dem till allmänheten. Den fortsatta ekonomiska standardstegringen i samhället samt ökande och aktivare fritid kommer med stor sannolikhet att kräva betydligt större samhällsinsatser. Därför är det på sikt knappast möjligt att *helt* avvisa den av fritidsfiskeutredningen föreslagna allmänna fiskeavgiften, om inte motsvarande resurser för främst kommunernas och landstingens verksamhet anvisas över budgeten. De invändningar som kan resas mot en avgift kan givetvis inte förbises — det gäller inte minst organiserandet av uppbörd och kontroll — men dessa problem hör i hög grad samman med de prestationer som samhället genom de ökade resurserna får möjlighet att utföra och hur man lyckas med dessa uppgifter. Fritidsfiskarna har ett helt förklarligt intresse av att kunna fortsätta med sin hobby inom rimliga avstånd från hemorten och i övrigt på tillfredsställande villkor, och de har även intresse av att existerande fiskemöjligheter på ett bättre sätt än hittills marknadsföras och blir kända. Det gäller i synnerhet för den stora grupp som fiskar relativt sällan.

Departementschefen aviserar i proposition nr 42 tillkallandet av sakkunniga med uppgift att se över vissa delar av den statliga fiskeriadминистраtionen samt lantbruksnämndernas fiskerikonsulentorganisation. Det förefaller möjligt att i det sammanhanget också kartlägga existerande resursbehov hos kommuner och enskilda för främjandet av fritidsfisket. Vidare bör behoven av statsstöd till upplysningsverksamhet inom fiskets och fiskevårdens område samt stöd till fiskets olika organisationer och deras utåtriktade verksamhet osv. undersökas. För vetenskaplig forskning, praktiska försök, fredning av lekplatser, efterhållande av s. k. ogräsfisk, inplantering av fiskyngel samt övervakning av fiskevatten ställs också ökade krav på resurser i framtiden. Även dessas omfattning bör närmare utredas.

Med stöd av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 42 måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om kartläggning av det expanderande fritidsfiskets resursbehov och om prövning av finansieringsfrågan i samband med den aviserade översynen av den statliga fiskeriadминистраtionen och lantbruksnämndernas fiskerikonsulentorganisation.

Stockholm den 9 april 1969

John Eriksson (cp) *Carl Eric Hedin (m)* *Erik Grebäck (cp)*
i Bäckmora

Nr 1093

Av herr Hedin m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 42, angående åtgärder för att främja fritidsfisket, m. m.

(Lika lydande med motion nr 953 i Första kammaren)

I förslag till lag om ändring i lagen den 5 augusti 1960 (nr 130) om fiskevårdsområden föreslås ändrade bestämmelser i syfte att underlätta bildande av fiskevårdsområden och upplåtelse av fiske inom dessa. Fritidsfiskeutredningen föreslog i sammanhanget att de s. k. vetobestämmelserna i 6 och 10 §§ skall slopas men ansåg att delägarnas eget fiskande i stället borde ges ett förstärkt skydd. Detta föreslog utredningen skulle åstadkommas genom att vetorätten enligt 11 § göres absolut och inte som nu relativ och ställd i beroende av försörjningssynpunkter.